

PUBLICACIÓ NÚM 23

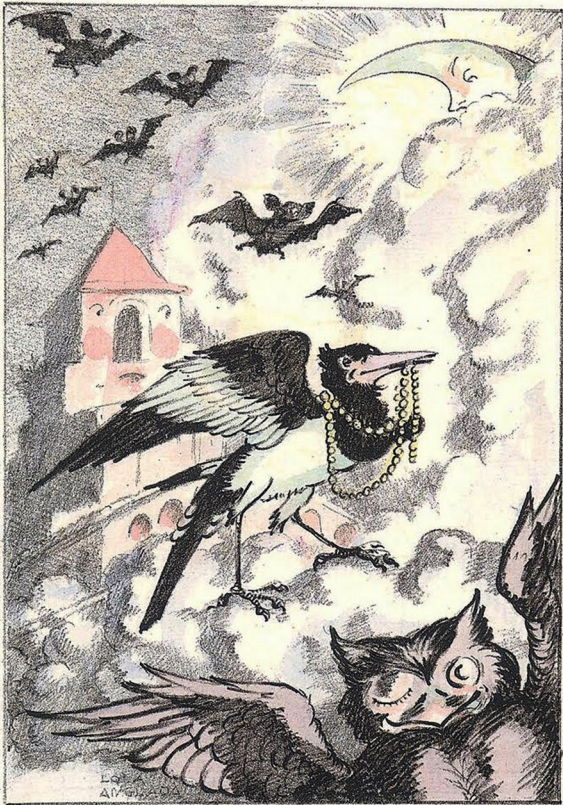
La Garsa, conte de Lola Anglada

Trobem al llibre de Lola Anglada Contes Meravellosos (Editorial Fidel Rodríguez, Barcelona 1947) el conte "La Garsa". L'acció passa al campanar d'una església i al dibuix podem identificar que es tracta de Santa Maria de Cervelló.

Aquest conte és una revisió del que va sortir publicat al llibre Contes del Paradís (la seva primera obra, publicada per ella mateixa el 1920) amb el títol "L'òliba mentidera". En aquesta publicació no surt el campanar, ja que l'estança de Lola Anglada a Cervelló va ser posterior a 1920.

Dels Contes Meravellosos es va fer una versió general a dues tintes, però també una tirada de 130 exemplars amb els dibuixos pintats en color.

Francesc Pasqual i
Rosaura Serra

LA GARSA

EN el cloquer de la vella esglesiola, prop de la masia, una garsa hi té l'amagatall. L'Òliba que viu al cloquer i que s'ha fet amiga amb la Garsa, li diu: - Porta més coses i no temis; jo, que passo les nits bo i vetllant en aquest cloquer, en tindrè cura. Tu pots dormir tranquila.

La Garsa, ajudada per l'Òliba, no para; va d'ací i d'allà i s'emporta tot allò que troba.

Avui la Garsa voltava per l'hort de la masia, i el magraner li diu:

- Garsa, vés-te'n, que no em fas molt de goig.
- Per què dius això?

135

- Perquè hom et coneix arreu per astuciosa.
- Tots els magraners són rics!
- Vet ací!... No pots fer culpable a ningú de la teva pròpia traïció.

En arribar la nit, la campana del cloquer diu confidencialment a la Lluna:

- Amiga, jo et diré que em trobo en un gran

compromís. L'Òliba que sojorna ací, vetlla en el cloquer tot allò que la Garsa porta. Ja pots suposar, amiga, que jo, campana de l'esglesiola, que no faig sinó que desvetllar els esperits devers Déu, no complotaria pas amb elles.

Aquella nit mateixa la Lluna cuita a increpar l'Òliba, i li diu:

136

- Com és que guardes tot allò que la Garsa porta? Com t'atreveixes en aquest sant lloc?

- Si parles de joies, jo no en guardo cap. De tot això pots parlar-ne al magraner, que ha posat corona a totes les seves magranes; i quan s'esberlin tu veuràs que estan replenes de pedres precioses; curulles de robins. No ho sabies? A fe, les magranes són tan pretensioses que no deixen pas la corona ni de dia ni de nit! Explica-ho, doncs, al magraner; ell deu ésser, i ningú més, qui guarda les joies que la Garsa troba.

La Lluna se n'enutja.

- Esperarem que surti el Sol - diu -. El Sol és un astre major. I perquè, de dia, veurem més clares les coses.

En sortir el sol, aquest pregunta a l'Òliba:

- Dignes-me: és veritat que les joies que el magraner guarda dintre de les magranes no són d'ell?

Però l'Òliba, ja al primer raig del Sol havia acotat el cap, plena de vergonya.

137